

ЯНКО ТРЕНДАФИЛОВ

АМУЛЕТЪТ

chitanka.info

Никога не бях допускал, че е възможно да проработи. Просто вече бях на ръба на отчаянието и нищо не ми спореше — нямах работа, на приятелите ми (малкото, които имах), не бях приоритет, нямах доходи, нямах любов, нямах нищо. Гледал бях преди време предаването „Ясновидци“, където хора, претендиращи, че притежават свръхестествени способности, се изявяваха по телевизията в най-различни изпитания, доказвайки на себе си и на цяла България, че имат такива. Бяха минали много години и бях забравил за този телевизионен формат, докато не дойде и самото отчаяние — гледах в интернет различни ритуали, молех се, плачех, страдах, нищо не помагаше. Осьзнавах, че пропилявам живота си безсмислено, не намирах причини да продължа да живея. Това бе и последният отчаян опит; през сайта на победителката в единия от сезоните на „Ясновидци“ си поръчах амулет/талисман — специално за мен, с вградени вътре в него моите имена, дата на раждане и желание. Пожелах си любов, повече късмет в живота и да започна работа, която ме удовлетворява. Ясновидката ми отговори, че ще го изработи и ще ми го изпрати — бяхме от един град, но въпреки това единствената опция за доставка беше чрез куриер. „Какво пък толкова“ — мислех си аз, най-много да изгоря с още 30–40 лева, голяма работа. И така — поръчах въпросния амулет, който пристигна сравнително бързо — до няколко дни.

Изненадах се, като видях размерите му — просто едно мънисто, вързано на конец, с който трябваше да си го окача на врата. Помислих си „абсурд, измамиха ме“, но въпреки това си го сложих — така и така бях дал пари (при това не малко) и не губех нищо. С насмешка дори си купих лотарийен билет и го изтърках не с монета, а с амулета — нищо не спечелих. „Ами така е, като си глупак“ — мислех си аз; на другия ден бях на интервю за работа. Този път щях да отида с новата си придобивка, но не бях много обнадежден. Когато влязох в залата — позицията беше желана от мен и сравнително престижна — интервюто започна с разпит на английски. Не бях говорил почти 20 години този език и очаквано, мрън-мрън, поизложих се. Знаех, че няма да ми се обадят, че съм одобрен и се прибрах, дори забравих за тази работна позиция. Продължих да следя обявите в джобса, дори пуснах още няколко сиви-та същата вечер; но какво беше изумлението ми, когато на другата сутрин получих обаждане от шефката ми (непознат номер),

че интервюто е минало успешно и съм одобрен — да отида, за да уговорим подробностите по назначението. Не знаех дали да се радвам или да откажа — за позицията щеше да ми е необходим много добър английски (затова и интервюто беше такова), но си казах „какво пък толкова, пробвай, щом ти дават шанс“.

Оказа се, че колективът е изключително сплотен и внимателен един към друг. Имах дори няколко месеца обучение, докато навляза в работата, а другото положително беше, че си подобрих и езика в ежедневната комуникация с чужденци. Бях щастлив — работата беше добра, заплащането също, работното време, колектива — а и според думите на шефката, справях се много добре. Това ме мотивира още повече; да докажа на себе си и на тях, че не са сбъркали в избора си. Напредвах много бързо, усвоих голяма част от „ занаята“, а хубавото беше, че имах време за това; не ме пришпорвала и навиквала, че нищо не умея — никога не бях работил на подобна работа, но ми беше дългогодишна мечта; за това бях и учили. Ден след ден се убеждавах, че мястото ми е там, че искам да прекарам години в този колектив — бях го чакал цял живот. Три дни след получаването на амулета, аз имах мечтаната работа. Бях здрав, оставаше ми само да срещна своята сродна душа, която да запълни и последната дупка празнота в душата ми. Оказа се, че на работното ми място ще я срещна — просто тя ме е очаквала. След работно време тръгвахме заедно, говорихме си, опознавахме се, пиехме кафе, обядвахме всеки ден в почивките и без и двамата да се усетим, се влюбихме един в друг. Вече чаках с нетърпение да дойде следващия работен ден — защото освен работата, която бе страхотна и се бе превърнала по-скоро в мое хоби, там ме очакваше и тя — моята дългоочаквана любов. Всеки ден бяхме заедно, всеки ден беше празник. Мислех си за амулета, гледах го и знаех — всичко дължах на него. Но дали е възможно да греша и просто случайно да съм получил всичко, за което съм мечтал? Не мисля, но читателят на този разказ може сам да прецени за себе си. Намерих и нови приятели, излизахме вече заедно и не бях толкова самотен и страдащ. С любовта ми се събирахме на празници — Коледни, Новогодишни, рождения и именни дни; а когато трябваше да си пожелаваме по нещо (я с духане на свещички на тортата, я с някоя падаща звезда...), аз просто казвах: какво повече да си пожелая? Та аз имам всичко!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.